

jeg bemærke, at det forekommer mig, at om der end tidligere har været Vanfælselighed ved en saadan Distinktion, hvilket jeg slet ikke betvivler, vil Vanfælseligheden i ethvert Tilfælde ikke nu blive større, end den hidtil har været, og hidtil er man dog kommen nogenlunde stikkelig igennem. Det har tidligere været af lige saa stor Interesse at faae Spørgsmaalet afgjort som nu, idet Forpligtelsen for Amtsrepartitionsfonden til at yde Hjælp er indskrænket til, hvor der er Fare for den offentlige Sikkerhed, hvorimod den aldeles ingen Forpligtelse har, hvor det ikke er Tilfældet. Det forekommer mig i og for sig at være i sin Orden, at saadanne Individer, som ere farlige for Samfundet paa Grund af Sindsygdøm, ikke skulle falde de enkelte Kommuner til Byrde — de enkelte Landkommuner vil jeg sige, de enkelte Kjøbstadkommuner kunne vi jo desværre ikke faae Noget gjort for i dette Tilfælde. Dersom imidlertid den ærede Justitsminister havde stilt sit Vædringsforslag i to Dele, saaledes at man kunde komme til at stemme over hver Del for sig, saa vilde Spørgsmaalet maaske have staaet anderledes for mig, idet jeg ikke lægger saa stor Vægt paa Sønningen mellem de for det Offentlige farlige Sindsyge og ikke farlige Sindsyge som paa den anden Tanke, der ligger i den ærede Justitsministers Vædringsforslag, hvilken jeg for mit Vedkommende aldeles ikke kan gaa ind paa. Den ærede Justitsminister har med fuld Føje gjort opmærksom paa, hvor vigtigt det er, at Sindsyge hurtig kunne komme ind paa en Helbredelsesanstalt. Jeg tror ikke at tage feil, naar jeg antager, at dette ogsaa af selve Bestyrelserne for Sindsygeanstalterne — altsaa fra Statsmyndigheders Side — er erkjendt derved, at der paa Sindsygeanstalterne gives fri Kur i et Fjerdingaar, forsaavidt den Sindsyge indbringes inden visse Aars Forløb, efterat Sindsygdømmen er udbrudt. Det er mig med fuld Sikkerhed bekjendt, at man i større Kredse har fulgt den Regel, frivillig af Amtsfattigkassen og Amtsrepartitionsfonden at betale for Sindsyges Kur i det første Aar, netop for derved at tilskynde Kommunerne til hurtig at indlægge de Sindsyge paa en Sindsygeanstalt, og det er netop samme Regel, som vil blive opretholdt ved Udvalgets Flertals Forslag. Men det, som Udvalgets Flertal dernæst har foreslaaet, er, at der efter det første Aars Forløb kun skal ydes det halve Bidrag, og jeg tror, at det er en Bestemmelse, som det i det Mindste for Tiden vil være aldeles nødvendigt at opretholde, thi jeg tror ikke, at vore Sindsygeanstalter paa nogen Maade nu ere i Stand til rumme det fulde Antal Sindsyge, som findes i Landet. Dersom Landkommunerne faae deres Sindsyge, som indbringes i Sindsygeanstalterne, frit anbragte uden Udgift for sig, er det selvfølgelig, at der vil blive en saadan Tilstrømning, en saadan Masse af Begjæringer om Optagelse, som

vi i dette Dieblis neppe gjøre os en Forestilling om. Sindsygeanstalterne have i dette Dieblis meget ondt ved at rumme de Syge, man søger anbragte i dem, enten paa Grund af deres Helbredelses Umulighed, eller fordi det er umuligt at faae dem anbragte andre Steder, men dersom alle Daarer — havde jeg nær sagt — alle de, hvis mentale Tilstand ikke er fuldstændig normal, skulde anbringes i en offentlig Sindsygeanstalt, kom vi mindst til at fordobble Pladserne i disse. Dette er for mig en aldeles afgjørende Grund til at holde paa Udvalgets Flertals Forslag, og jeg maa for mit Vedkommende paa dette Punkt, hvor meget jeg end ellers beklager det, stemme mod Justitsministeren. Jeg kunde maaske ogsaa anføre, at netop det Hensyn, som Justitsministeren med saa fuld Føje gjorde gjældende, at man maa gjøre Alt eller saa meget man formaar for at faae de Sindsyge hurtigt anbragte paa Sindsygeanstalten, er en afgjørende Grund til ikke at oversylde dem med saadanne, som overmaade godt kunne forpleies i Hjemmet. Man vil efter Justitsministerens Forslag stikke dem ind i Sindsygeanstalterne for at faae dem frit forpleiede der, hvorimod man ellers vil beholde dem hjemme. Netop den Omstændighed, at der i Sindsygeanstalterne maa være Plads til hurtig at optage og helbrede Sindsyge, maa opfordre til at stemme mod den ærede Justitsministers Forslag.

Justitsministeren: Jeg har med megen Fornøjelse hørt den ærede sidste Læser udtale sig. Jeg sætter dobbelt Pris derpaa, fordi han derved har givet mig Leilighed til at gjøre en Bemærkning med Hensyn til Lovforslagets § 64, som jeg ellers vilde have fundet Opfordring til at fremkomme med paa et andet Sted. Jeg har ikke været blind for den Fare, som synes at fremgaa for Sindsygeanstalterne af § 64 i Lovforslaget. Min ærede Kollega, Indenrigsministeren, vil kunne bekræfte, at jeg under de Forhandlinger, der have fundet Sted mellem os, har henledet Opmærksomheden paa, at det er aldeles nødvendigt, for at Sindsygeanstalterne ikke skulle blive saaledes overbebyrdede, som den sidste ærede Læser omtalte, at man maatte gjøre det klart, at den Frihed, som her aabnes for Kommunerne til at faae Sindsyge ind paa Sindsygeanstalterne, at den Lettelse, som tilsigtes givne Sognekommunerne, for saa vidt de større Kommuner skulle bære Byrden — være sig alle Udgifterne eller største Delen af dem —, dog ikke burde føre til, at Sindsygeanstalterne saa at sige skulde sætte alle andre Hensyn til Side og alene søle sig opfordrede til at opfylde de Krav, som i den Henseende maatte blive stillede til dem fra Kommunerne Side. Det er en Selvfølge, at det nærmere maatte blive Gjenstand for Bestemmelser, for Ordning, eventuelt ved Reglementer for Sindsygeanstalterne, i